

Leto XXII. 1924.

Št. 4. April.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za april 1924.

Mesečni zavetnik: Sv. Jurij.

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:
Državni poglavarji in njihove vlade.

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostol. molitve — so vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				Ijublj. škof.	lavant. škof.
1	Torek	Hugon, šk.	Kršč. nač. v jav. življ. Misijonarji	Konjice	Gomilsko
2	Sreda	Fran. Pavl. sp.	Delavci in njih zveličanje	Sv. Troj. p. C.	Reka
3	Četrtek	Rihard, šk.	Amer. katoličani. Potrpežljivost	Predvor	Konjice
4	Petek	Izidor, šk.	Pov. ljub. Jez. Srca z ljub. Usmilj.	Nem. Loka	
5	Sobota	Vinc. Fer.	Dobri duhovniki. Krščan. vzgoja	Dobrepolje	
6	Nedelja	Tiha nedelja	Zad. za jav. žal. Boga. Duh. vaj. mož	Leskoviča	Prihova
7	Poned.	Herman, sp.	Mar. češč. pri otroc. Vod. Mar. dr.	Zaplana	
8	Torek	Alberd, šk.	Krščanska politika. Starši	Suhorija	Čadram
9	Sreda	Marija Kleof.	Vzgoja mladine. Učitelji	Brezje	
10	Četrtek	Ecebiel, pr.	Prosto mis. v vseh dežel. Bolniki	Podbrezje	Loče
11	Petek	Marija 7 žal.	Zatekanje k žal. Mat. Božji. Matere	Blagoviča	
12	Sobota	Zenon, šk.	Velikonočna dožnost. Omahljivci	Vrhnika	Kunig n. P.
13	Nedelja	Cvetna ned.	Spošt. Cer. v drž. napr. Kat. posl.	Vrhpolje p. M.	Špitalič
14	Poned.	Justin, m.	Vsi, ki bran. cer. prav. Svob. Cer.	Sv. Lenard	
15	Torek	Helena, kr.	Krščanske matere. Požrtvovalnost	Kamnik	Zreče
16	Sreda	Benedikt, sp.	Podpir. ubožcev. Apost. ljubezni	Kranj	
17	Četrtek	Vel. četrtek	Evhar. življ. duhov. Cerkovniki	Motnik	Žiče
18	Petek	Vel. petek	Razumevanja trpljenja. Umirajoči	Šturje	
19	Sobota	Vel. sobota	Up. v božje usmilj. Naspr. Gerkve	Št. Jurij p. Šm.	Skomarje
20	Nedelja	Velika noč	Da bi vsi čut. prav. not. ves. Sv. Oče	Ihan	Sv. Jern. p. L.
21	Poned.	Vel. poned.	Goreč. intel. za kat. vero. Mladina	Dobrnjč	
22	Torek	Soter in Kaj	Ugod. reš. raz. med Cer. in drž. Šk.	Gorje	Vel. Ned.
23	Sreda	Vojteb, šk.	Kat. jav. na Hrvat. Naši redov. zav.	Šmihel red.	
24	Četrtek	Jurij, m.	Izbolj. нравnosti med vojaki. Orli	Stara Loka	Ormož
25	Petek	Marko, ev.	Kršč. šola. Borit. za prav. sv. Cer.	Cerklje	
26	Sobota	Klet, p.	Verska zavest učitelj. Katehetje	Podgrad	Bol. v Orm.
27	Nedelja	Bela nedelja	Ohr. krst. ned. Otr. pr. l. k l. sv. Ob.	Nevlje	Sv. Duh p. Središču
28	Poned.	Pavel od Kr.	Apostolstvo mož. Očetje	Čatež p. k.	
29	Torek	Peter, m.	Slov. kat. časop. Šir. dobrega tiska	Št. Jurij p. K.	Sv. Miklavž p. Ormožu
30	Sreda	Katarina Sij.	Izmol. prave prerod. narodu. Umrli	Stari trg p. L.	

V molitev se priporočajo: A. P. za ozdravljenje dolgotrajne bolezni in dosego redovnega poklica. — Neka žena priporoča bolnega moža in srečen izid v važni zadevi. — Neka oseba, da bi se rešila svojih napak in napredovala v dobrem. — Štirje bratje in krščanska vzgoja otrok. — Neka popolnoma ohromela mlada žena z mnogimi malimi otročiči se priporoča najtoplejše. — Vsi našim prošnjam priporočeni.

Zahvaljujejo se: Kores Vincenc iz Žetal se zahvaljuje Mariji, da je ostal ves čas vojske, izpostavljen krogam in granatam, nepoškodovan. — M. A. iz Mojstrane za ozdravljenje po težki bolezni.

Listnica uredništva.

F. Z. Korosko. Doposlani sliki nista dobri za tisk. Ena je precej meglena, in zvona, ki ga blagoslavljajo, ni nikjer videti. Tudi bi moralo biti malo

opisa. Rad bi ustregel, pa je težko. — Neimenovali iz M. na Gorenjskem: Saj smo že pričakovali, da se bo katera oglasila, ki ji naša povest o možitvi in ženitvi ne bo všeč. Vi pravite, da je to opravljanje(!). Ali se bojite za Bernotovo Mico? Pomirite se! Je nihče ne pozna. Če ne razumete, potem Vam moramo povedati, da so to le pametni in potrebni nauki mladim ljudem o možitvi in ženitvi, podani v prijetni obliki povesti. — Bojim se, da se je nekaj »zahval« in »priporočil v molitve« pri pospravljanju v urednikovi sobi zgubilo. Dotičnike prosimo oprostjenja. Bogu je znan dobri namen in to zadostuje. Če pa se enkrat pošljete tiste vrstice, jih prinesemo prihodnjč. — Primoran sem naznaniti, da odidem dne 1. aprila na Westfalsko obiskat naše rojake, in sicer skoro za dva meseca. To, dasi nerad razglašam zato, da me ne bo toliko ljudi zastoj iskal in da mi ne boste pisem pisali, pa odgovora zastoj pričakovali. Kar je za »Bogoljuba«, naj se pošlje na »uredništvo«; kar pa za Marijino družbo, pa na pisarno. Dve številki bo uredil č. g. katehet A. Čadež. Priporočam se tople v molitve za srečen pot in blagoslov božji.

BOGOLJUB

Apostolstvo mož.

Primeroma prav mlada je še ta ustanova. Leta 1910. je namreč bilo, ko so imeli v nemškem industrijskem mestu Krefeldu sv. misijon. Obnesel se je bil prav dobro, posebej od strani mož. Šlo pa je tudi za to, da se sadovi sv. misijona trajno ohranijo. V ta namen so se temeljito posvetovali domači dušni pastirji z gg. misijonarji-jezuiti, ki so vodili sv. misijon. In prišli so po resnem preudarku do zaključka, da bodo sadovi sv. misijona najbolj trajni, če se bodo zlasti možje in fantje v duhu odlokov svetega očeta Pija X. udeleževali kar najbolj pogosto sv. obhajila. Na ta način bodo postali že samo s svojim zgledom pravi apostoli vsem mlačnim kristjanom. Še bolje bo seveda, če se tudi za vedno nekako zavežejo, da bodo povsod pogumno branili dobro stvar. Vendar naj bodo vse dolžnosti, ki jih prostovoljno sprejmejo nase odločno katoliški možje, kar najbolj preprosti. Le trije naj bi bili, namreč:

1. Vsakteri naj se možato poteguje povsod za stvar Kristusovo, za njegovo Cerkev in njegovega vidnega poglavarja;

2. svoje vsakdanje molitve, dela in trpljenje naj posvečuje božjemu Srcu Jezusovemu;

3. z vnemo naj se udeležuje vsako prvo nedeljo zadostilnega sv. obhajila.

In šlo je. Bog je dal »apostolstvu mož« — kakor so imenovali to novo cerkveno združevanje mož, ki pa še ni nikaka cerkvena bratovščina — svoj blagoslov. Zakaj v par letih je narastlo število teh odličnih mož ne samo v Krefeldu, ampak tudi v Kolínu, Minstru, Paderbornu, Trieru, Fuldi, Berlinu in drugih nemških krajih na tisoče. Že leta 1917. je

štela ta armada nad 300.000 mož. Vojška je seveda močno zredčila njih vrste. Toda po vojski njih število zopet narašča, pa tudi celotno gibanje je že prestopilo meje Nemčije tako, da je danes poznamo tudi v Švici, Avstriji, Franciji, Angliji in drugod, četudi morda pod nekoliko drugim imenom in v drugačni obliki. Kajpada da tudi Slovenci nismo zaostali za drugimi narodi. Že leta 1915. so naš presvetli gospod knezoškof priporočili v svojih sinodalnih določilih gg. duhovnikom, naj se z vnemo oklenejo apostolstva mož in lansko leto ob katoliškem shodu smo videli korakati prvi bataljon teh mož iz kamniške dekanije po ljubljanskih ulicah za evharističnim znamenjem: Apostolstvo mož.

In kako bi ne šlo! Saj je ta ustanova tako primerna za globoko verne može v današnjih časih.

1.

Kateri pa so znaki današnjega časa? Eden izmed njih je boj za popolno brezverstvo. Kar so oznanjali nekateri bogotajci pred več stoletji v knjigah: Uničite nesramnico, to je katoliško Cerkev, to in še več se skuša danes izpeljati v ljudskih množicah. Pomislimo n. pr. na boljševiško Rusijo! Tam je proglasil lansko leto meseca julija širši izvrševalni odbor komunistične stranke, da kdor ni brezbožec, ne more biti polnovreden član take države, da ne sme zavzemati nikakega važnega mesta v njej. Še več: ker je vera družaben činitelj, ker je sila, ki učinkovito deluje v družabnem življenju, se mora zavedni komunist zoperstaviti verskemu nazoru v javnem življenju. Zaveden komunist torej mora rušiti verske nauke, posebno v mladini, mora v boj in sicer po temeljitem načrtu v boj za brezboštvo. — Če pa je tako, ti globoko verni krščanski mož, ali boš ti spal mirno

doma za pečjo? Ali ni sedaj ura, ko ti govori Gospod sam kakor je govoril nekoč apostolom: »Pojdimo gori v Jeruzalem, da trpimo in če treba umremo?« Ali te ne vabijo tisoči zbesnelih brezvercev, pa tudi tisoči nedolžnih žrtev, ki so padle in padajo pod njihovo kruto roko, da tudi ti stopiš neustrašeno po zgledu prvih kristjanov na plan in zakličesh brezvernemu svetu v svetem navdušenju vselej in povsod: »Kristjan mi je ime in katoličan je moj priimek.« Da, verni krščanski mož, tako izjavo zahteva v današnjih časih vselej in povsod tvoje versko prepričanje pa tudi tvoj moški ponos in pogum.

Je pa še neka druga stvar, ko govorimo o veri današnjih dni. Današnji časi niso samo časi skrajnega brezverstva, ampak tudi velike verske obnove. Nedavno je izjavil sloviti angleški spreobrnenc Chesterton: »Ob koncu 19. stoletja se je od mislečega človeka, ki se je oklenil katoliške Cerkve, pričakovalo, da pred javnostjo opraviči ta svoj korak. Danes se od takega, ki se ne oklene katoliške Cerkve, pričakuje, da se pred javnostjo opraviči.« Drug velikan današnjega časa, nemški modroslovec Scheler, piše doslovno: »Vsi čutimo, da stojimo na mejniku nove zgodovinske dobe, ki se bo mogla z ozirom na takoj imenovani novi vek, ki je vzdramil v človeku vse zemeljske moči, imenovati v polnem obsegu doba nove verske obnove.« In z njim soglaša znameniti angle-

ški zgodovinar Hilarij Belloc: »Evropa se dan za dnem bolj bliža katoliški Cerkvi. Vojna je še pospešila njene korake. Katoliška Cerkev bo v doglednem času zopet zavzela vodilno mesto v evropskem kulturnem razvoju. Protikatolištvo je dogospodarilo, zlasti odkar je protestantizem prišel na boben.« In res! Človek bi dejal: Časi prvega krščanstva so na obzorju; mnogi umirajo v krvi za svojo vero (Rusija), Kristus postaja, zlasti po pogostem sv. obhajilu, znova središče posameznikov in družin, krivoverci se vračajo trumoma v Cerkev (Anglija, Rusija), ljubezen in medsebojna pomoč kristjanov (papež, Amerika, Rusija) prihaja zopet v pregovor, najplemenitejši možje se ne le vračajo v Cerkev, ampak branijo Cerkev in vero, za spreobrnjenje paganov se vršijo velike priprave...

Ali čuješ in premišluješ vse to, verni krščanski mož? Biti katoličan ni samo trpka dolžnost v današnjih časih, ampak tudi vesel ponos. Biti katoličan, se pravi biti modern človek. Če pa je tako, kdo bi se sramoval svoje katoliške vere? Kdo bi je z veseljem ne branil tudi v javnosti? Glej! Po vsem tem ti je bolj umljiva prva dolžnost mož, ki so pristopili k apostolstvu: Vsakterinaj se možato poteguje povsod za stvar Kristusovo, za njegovo Cerkev in njenega vidnega poglavarja.

(Dalje prihodnjic.)

Najložji in najboljši post.

Ko je izraelsko ljudstvo zopet odpadlo od Boga in grešilo, jih je dal Gospod skozi dolgih sedem let v roke Madijanitov. Jarm je bil trd in težek. Tedaj so Izraelci postali mehki in so srčno prosili Gospoda za pomoč. Bog je uslišal molitev in je poklical iz najneznatnejše družine rodu Manasevega najmlajšega sina, Gedeona, za rešenika Izraelovega. Ta je, prevzet od Duha božjega, zatrobil na trabento in je oklical vojsko. Privrelo je skupaj nad 32 tisoč mož iz štirih rodov Izraelovih, zlasti iz sorodstva Gedeonovega.

Toda kaj je bilo to proti 135.000 mož broječemu sovražniku? In vendar je bila četa Gedeonova prevelika! Gospod mu je ukazal: »Okličij med vojsko; kdor je boječ in obupuje, naj gre domov!« In vrnilo se je 22.000 mož. Ostalo jih je samo

še 10.000. Še enkrat je rekel Gospod Gedeonu: »Še je preveč ljudstva. Pelji jih k vodi, tam jih bom poskusil. Kateri bodo stoje pili vodo iz perišča, tiste postavi skupaj. Ravnotako one, ki se bodo vrgli na kolena, da bi pili.«

Samo 300 jih je bilo, ki so pili iz perišča, vsi drugi so pili s pripognjenimi koleni. Tedaj je rekel Gospod: »S temi 300 vas bom rešil, vsi drugi naj gredo domov.«

Kakor je Gospod govoril, tako se je zgodilo. S temi 300 je izvojeval Gedeon sijajno zmago. Od 135.000 mož močne sovražne vojske jih je ostalo živih samo 15 tisoč.

Kristjani, vse kar je zapisano v sv. tem pismu, je pisano v naše poučenje in v našo tolažbo. Bog je izvolil iz trume

32.000 mož 300 junakov. Najprej so bili izločeni oni, ki so imeli strah pred sovražnikom: 22.000. Ostalih 10.000 je torej imelo pogum proti sovražniku. Hoteli so postati junaki v vojni. Toda pred očmi Gospoda vojnih trum niso našli vsi mišlosti.

Pravi junaki v očeh božjih morajo imeti ne samo pogum proti sovražniku, marveč tudi, da, predvsem pogum zoper same sebe. Kdor nima tega poguma, kdor je slabič proti nižjemu človeku v sebi, kdor nima poguma, da bi bil trd proti samemu sebi, kdor ne zna krotiti svojih nagonov — ta ni pravi junak.

Take junake je hotel Gospod pod vodstvom Gedeonovim. Kako jih je našel? Katero znamenje pravega junaštva je izbral Gospod? Obvladanje žeje, samozatajevanje pri pijači.

Vojščaki Gedeonovi so najbrž že dolgo marširali v deželi, kjer je bilo malo studencev, morebiti ob veliki vročini.

O kako so kopneli in hrepeneli po osvežilnem požirku! In glej, našli so dobro vodo, veliki studenec Harad, ki so ga pozneje poznali tudi križarji in je še danes znan pod imenom Golijatov studenec. 9700 mož je planilo k vodi, je vrglo ščit in orožje proč in je srebalo osvežujočo tekočino. Samo 300 jih ni pozabilo na bližino sovražnikovo, je obdržalo orožje pripravljeno za boj, je zajemalo vodo s periščem in stojé gasilo svojo žejo. Ti so bili pravi!

Kristjani! Koliko junakov bi bilo med nami, če bi nas Bog tako poskusil? Najbrž bi bilo število tudi prav malo. Ali se ne dobijo med nami ljudje, ki se dado premagati od žeje do duševne zmedenosti (pijanosti)? O, da bi bili mi slabi samo nasproti vodi! Toda del našega ljudstva je tako slab nasproti vpijanljivi pijači! In ta žeja škoduje mozgu duha in telesa, ropa našemu ljudstvu telesno svežost in duševno čilost. Ona ljudstva bodo zdržala in ostala zmagoslavna — je dejal pomem-

ben mož — ki se bodo odpovedala alkoholu.

Dandanes se ljudje malo postijo. Nekateri se res ne morejo. Najložji in najboljši post je zdržnost od pijače.

Moji ljubi kristjani! V tem junaštvu se lahko vadite vsi. Posebno vi otroci ne pijte nobene kaplje opojnih pijač! Za vas je tudi neznatna množina škodljiva. Starši in vzgojitelji, če v resnici hočete vzgojiti junaški rod, ne dajajte vendar otrokom opojnih pijač!

In ve žene in dekleta, koliko bi mogle storiti s svojo zdržnostjo za ljudski blagor! Papež Pij X. je imenoval to zdržnost apostolstvo, velikodušno delo ljubezni. Po neki drugi pijači pa naj bi vas žežalo, po najplemenitejši, kar jih je, po evharističnem vinu, po krvi našega Gospoda in Boga, ki jo uživamo pri sv. obhajilu. Kdor to uživa, ta bo postal močen. Kjer krdela pristopajo k obhajilni mizi, ondi raste moč ljudstva in ljudska sreča.

Resnično, če bi se vzeli skupaj otroci, žene in dekleta in bi vsako jutro obljubili: »Moj Bog, tebi na ljubo ne bom pil(a) danes nobene opojne pijače«; če bi mesto tega hrepeneli po svetem vinu, ki ustvarja čiste in junaške ljudi — potem bi se odpravilo neizrečeno mnogo nesreče v družinah in občinah, blagostanje bi rastlo, zrastel bi zdrav, čist in junaški rod, in kar je glavno, mnogo tisoč duš bi bilo rešenih, ki se zdaj pogubijo vsled nezmernosti.

Pij X. je obdaril z odpustkom 300 dni sledečo molitev združeno s sklepom, da se hočemo za dotični dan zdržati vsake opojne pijače:

»Moj Bog in Oče, da ti dokažem svojo ljubezen, da zadostim za skrunitve tvoje časti in v blagor duš, trdno sklenem, da danes ne bom pil(a) ne vina, ne piva, ne mošta, ne kake druge opojne pijače. To odpoved posvetim tebi združeno z daritvijo tvojega Sina Jezusa Kristusa, ki se vsak dan daruje v tvojo čast na oltarju. Amen.« I. M.

V temi.

Brez solnca mi v večnost tonejo dnevi,
brez zlatih zvezdic so moje noči;
a dasi sem v stiski in v skrajni revii,
vem, da Gospod nad mano bedi!

Luč in tema naj slavita Gospoda!
Naj Njega slavita do konca dni!
Upam trdnó, da ob uri prihoda
v dan bo spremenil moje noči...

A. M.

Zlate jagode.

7.

»Popolna ljubezen do Boga ni v sladkih, pobožnih občutkih, ki bi jih včasih radi imeli, temveč v trdnem sklepu, ogibati se tudi najmanjših grehov in za to uporabljati potrebne pripomočke; potem v srčni želji, v vseh rečeh biti všeč Bogu in širiti njegov čast.« (Sv. Terezija.)

Sv. Franciška Šantalska je pisala neki prednici svojega reda glede neke redovnice, ki so jo imeli za dušo, prepolno božje ljubezni, ker je čutila nenavadno notranjo tolažbo, tole: »Ta blaga hči zelo potrebuje pojasnila glede svoje zmote; kajti domišlja si, da stoji na bogve kako visoki stopnji božje ljubezni. In vendar ni tako; zakaž drugače bi stala na prav tako visoki stopnji čednosti, ki je pa doslej od nje še daleč, daleč. Po mojih mislih niso ti »živi izlivi in goreči občutki« v njenem srcu nič drugega nego delo narave in samoljubja. Treba jo je poučiti, da prava, neomajna ljubezen do Boga ni v tem, da čutimo sladko tolažbo, marveč, da skušamo natanko izpolnjevati redovna pravila in da se vadimo v pravih krepostih, namreč: poniževati se, ljubiti lastno zaničevanje, voljno prenašati žaljenje in nasprotovanje, odreči se samim sebi in Boga tako ljubiti, da bomo imeli edino željo, da bi nas le Bog poznal. To so zanesljiva znamenja prave ljubezni. Bog nas varuj tistih občutkov ljubezni, ki nam dovoljujejo živeti sebi, kajti prava ljubezen teži za tem, da bi sami sebi odmrli.« —

Molimo, Moj Bog, ljubim te, in ker te ljubim, nočem ničesar storiti, kar ti ni všeč, hočem pa vse storiti, kar ti ugaja, in prizadevati si, da bi tudi druge vnel za tvojo ljubezen!

8.

»Božja ljubezen je drevo življenja, ki raste sredi zemeljskega raja. Kakor vsako drugo drevo ima tudi to šest različnih delov, namreč: korenine, deblo, veje, listje, cvetje in sad. Skrbimo, da se to drevo v našem srcu v vseh svojih delih ohrani čilo in močno.« (Sv. Ter.)

Sv. Terezija opisuje to duhovno drevo na tale način. **Korenine**, pravi, so sredstva, ki po njih dosežemo ljubezen. **Deblo** je podrejenost naše volje božji volji. — **Različne veje** so: vera, upanje,

goreče hrepenenje po Bogu, stanovitnost, ki z njo počivamo pod tem drevesom. — **Listi** so milosti, ki se nam dele. **Cveti** so dela in junaške čednosti, ki jih poganja duša, vžgana po ognju božje ljubezni. **Sadovi** so trpljenje, bridkosti in preganjanja, ki jih duša potrpežljivo prenaša, kadar ji Bog kaj takega naloži, ali sama včasih prostovoljno sprejme nase. — To je drevo, ki nam ga sv. Terezija priporoča vsaditi globoko v dušo.

Molimo! Daj, o Gospod, da se tvoja božja ljubezen globoko ukorenini v mojem srcu! Ne daj, da bi bila ta ljubezen nerodovitna, temveč da bo ob vsakem času rodila sadove večnega življenja!

9.

»Marsikdo se veliko trudi, da bi si pridobil znanost, kako ljubiti Boga, pa ne pomisli, da za to ni treba ne znanosti ne nobenega drugega pripomočka, marveč treba je le res ljubiti ga, to je: delati, kar je Njemu všeč.« (Sv. Francišek Saleški.)

Sv. Vincencij Pav. je po občudovanja vredni natančnosti v izpolnjevanju božjih zapovedi dosegel visoko stopinjo božje ljubezni. Neprenehoma je čuval sam nad seboj. Krotil je svoje strasti, pravičen je bil v svojih sodbah, previden bil v besedah, moder v svojem vedenju, natančen pri pobožnih vajah in popolnoma združen z Bogom. Ljubezen, ki je oživljala njegovo srce, je obvladovala vse njegove dušne moči in urejevala vsa njegova čustva in dejanja. Lahko se po pravici reče, da je bilo vse njegovo življenje neprestana žrtev, ki jo je prinašal Bogu in ki je z njo z veseljem daroval ne le vse svetne prijetnosti, temveč tudi vse, kar je prejel iz darežljive božje roke, vse spoznanje, vsa nagnjenja in želje. Imel je le eno željo, namreč: da bi ljudje Boga kar najpopolneje spoznali in poveličevali, in da bi Njegovo voljo izpolnjevali vsi, vselej in povsod. Na ta edini cilj je bilo vsak čas usmerjeno vse, kar je mislil, govoril in delal.

Molimo! Ne bom nehal, Gospod, iz ljubezni do tebe delati tega, o čemer vem, da ti je všeč. Vedno hočem biti v duhu in v srcu s teboj združen, da bom deloval edinole v tvojo čast!

Med Hrvati in Srbi.

Skrb za slovensko in katoliško diasporo.

Piše urednik.

Pravzaprav sem bil namenjen popisati le svojo pot v Srbijo k našim slovenskim rojakom, ondi naseljenim ali zaposlenim. V Srbijo se pa gre skozi Hrvatsko in Slavonijo. Zato smo se mimogrede tudi na Hrvatskem malo pomudili. Pa preden se od Hrvatske poslovimo, želim še enkrat zapisati in podčrtati dve misli: prva se tiče Hrvatske same, druga naših slovenskih rojakov med Hrvati.

Zopet bom skušal solnce in senco pravično razdeliti. Z veseljem poročam, kar slišim in vidim dobrega, ne morem pa popolnoma zamolčati, kar je slabega — naj bo to na slovenski ali hrvatski strani.

Glede Hrvatske same: Mi Slovenci in Hrvatje skupaj tvorimo katoliški del Jugoslavije. V tem oziru smo ena enota, eno telo. Ker smo nasproti pravoslavnim v manjšini, moramo biti posebno krepki in jaki, če hočemo svoje katoliško stališče v državi dobro zastopati. Zato nam Slovencem nikakor ne sme in ne more biti vse eno, kako se krščansko in katoliško življenje med Hrvati razvija. In zato želimo in moramo želeči, da se to življenje dvigne. Začetek je že storjen z evharističnim shodom v Zagrebu — a samo začetek. Prihodnji shodi, ki bodo odslej menda vsako leto — letos bo v Osijeku — naj začeto delo krepko nadaljujejo. Kajti zamujenega je že mnogo, mnogo... Radić je hrvaškega seljaka zelo pokvaril in ga odvrnil od cerkve. Nekaj podobnega bi bilo tudi pri nas, ko bi se bilo posrečilo »samostojnežem« izvesti njih nakane. A mi smo jih pravočasno preprečili, na Hrvatskem jih pa niso. Zato bo sedaj delo verske obnove mnogo težje kakor bi bilo pred vojsko.

Pred menoj na mizi leži pismo, ki opisuje verske razmere v enem delu hrvaške zemlje. S trnjem preraščen vinograd Gospodov!... Tam kjer so katoličani pomešani s pravoslavnicami, je najslabše, ker so se od pravoslavnic tudi katoličani navzeli njih napak. Pravoslavni pa skoro ne poznajo dneva Gospodovega, cerkve so jim v nedeljo prazne. Duhovnik sam opravlja v cerkvi svojo »liturgijo«. Samó na Božič in Velikonoč ga pridejo ljudje poslušat. Ne bom obesil vsega na veliki zvon, kar je v tem pismu pisano. Tudi ne bom razlagal razlogov, zakaj je tako daleč prišlo. Saj je povedal Jezus sam: v evangeliju: Ko so ljudje spali, je prišel hudobec in je nasejal ljulike med pšenico... Samo to

rečem, kar pravi pismo: Ura je enajsta, da se začne urno, brez odlašanja, krepko in vsestransko delo za versko obnovo hrvaškega ljudstva!

Hvala Bogu, da ni povsod na Hrvatskem tako kakor v opisanem kraju in okrožju. Na obeh evharističnih shodih v Zagrebu in Varaždinu, smo bili priče žive vere in preproste pobožnosti hrvaškega seljaštva. Naj povem mimogrede: Ko sem se predlanskim vozil iz Zagreba v Varaždin, sem naletel v železniškem vozu na tropico deklet, ki so bile tako goreče in navdušene kristjane, da v naših Marijinih družbah težko dobimo take. Ena mlada — imela je komaj 20 let — je tako pridigala, da noben pridigar ne more boljše. Ko bi bila v peklenu ena spovednica — se še dobro spominjam, da je rekla — o kako bi se ljudje gnetli okoli nje in se hiteli spovedovat! Ves čas se je pogovor sukal okoli takih reči. Jaz sem se zadovoljno smehljaj tej gorečnosti. Ta bi bila izvrsten kaplan! sem rekel. Naletel sem tudi na dečka, kakih 14 let starega, ki je že tretjerednik. Tudi on je z drugimi vred romal na evharistični shod. Takih tretjerednikov pri nas ne poznamo.

Pravkar pa je došel »Bogoljubu« dopis z naslovom: »Lepi spomini iz Zagreba«. Popisuje, kako lepo je pustne dni v Zagrebu v cerkvi Jezusovega Srca (jezuitski), kjer je tiste dni tudi izpostavljeno sv. Rešnje Telo kakor pri nas. »Tu bi morali videti, kako je ljudstvo v Zagrebu še vedno polno verskega duha, vdano Bogu, in kako se dostojno obnaša pred Najsvetejšim. V jutru ste videli odlične gospode pristopati k angelski mizi, a tudi vojake in dijake, visokošolce. Čez dan je bilo vedno dosti pobožnih častilcev, zvečer pri pridigi pa je bila velika cerkev natlačeno polna.

Iz tega se vidi, da je po raznih krajih Hrvatske v verskem oziru veliko razlike. Katoliška mladeniška organizacija med Hrvati, kolikor je je, je po naravnost vzorna, tako da bi se mi imeli kaj naučiti od Hrvatov. Založa vere je torej v ljudstvu splošno še močna, dasi je v novejšem času že znatno oslabela. Treba bi bilo torej iti brez odloga na delo, da se ohrani, kar je še dobrega in otme, kar se še da. Toda kaj — ko pa delavec ni! V zagrebškem sjemeništu je menda v vseh štirih letnikih 16 bogoslovcev — za škofijo, ki šteje poldrug milijon duš!! Če jih je v

Ranjen je bil zavljo naših grehov, strt zavljo naših hudobij.

Ljubljani v enem letniku 16, jih je premalo, pa je škofija trikrat manjša. Zdaj si pa morete malo misliti, kako bo to...

Dobiti dosti in dobrih duhovnikov, to je prva in na ves glas kričeča potreba na Hrvatskem. En vzrok, da je tako malo duhovskega naraščaja, je poleg drugih, ki jih čutimo tudi mi, posebno ta, ker se mladim duhovnikom ne obeta nič posebno dobrega. Kaplan je na Hrvatskem hlapec. Nima ne denarja, ne pravic, pač pa silno dela. To pa dijakovi vidijo in zato jih ne vleče v semenišče. Kaplansko vprašanje rešiti, je zaradi tega predvsem potrebno. Če se pa kaj rešuje, to pa meni, ki hrvatske razmere precej poznam, ni nič znano.

Kako in kdaj bo torej bolje?...

Zato naj bi se evharistični shodi na Hrvatskem, ki jih mi iz srca pozdravljamo, in ki naj bi bili zelo pogostni — ne le eden na vsem hrvatskem ozemlju na leto, ampak po več v vsaki škofiji — ne zadovoljili le z lepimi procesijami, ampak naj bi se bavili tudi s praktičnimi vprašanji in se temeljito posvečevali, kako najbolje in najhitreje od pomoči nedostatkom, ki zadržujejo razvoj verskega življenja. Ura je enajsta... piše moj dnevnik.

No — kaj pa torej z našimi rojaki, Slovenci, med Hrvati? Nič kaj posebno veselega nimam o njih, povedati. Pogostokrat ne gredo ravno najboljši naši ljudje tja doli. No, pa o vseh ne smem tega reči, sicer se prestrašno zamerim »Bogoljubovim« naročnikom in naročnicam, ki jih je na Hrvatskem precej. Ti so — da se jim malo prikupim — kajpada vsi pridni in dobri! Ne, ne, tega ne rečem zato, da se prikupim, ampak je gotova resnica. Razen teh je pa še na tisoče drugih, ki »Bogoljuba« nikoli ne bodo dobili pred oči. — S temi je pa navadno tako: Ko pride med Hrvate, še ne razume in ne zna dobro hrvatski. Ne razume popolnoma pridige in se ne

zna hrvatski spovedati. Izgovor je biž dober: ne gre k pridigi, in še manj k spovedi. Takega življenja se kmalu privadi in konec je krščanskega življenja. Če ne pride v dobro družbo, je — zgubljen.

Zato pa bi bilo potrebno, da bi mi za naše raztresene rojake na Hrvatskem posebej skrbeli. Zato imamo tudi tam doli svojo »diasporo«, dasi so Hrvatje katoličani kakor mi. Zato bi bil potreben poseben duhovnik, ki bi te ljudi obiskal.

A kje ga vzeti — ko nam samim duhovnikov manjka?! Vprašanje duhovskega naraščaja je tudi za nas pereče. Zato sem radevoden, kakšen učinek bo imel »Bogoljubov« uvodni članek v 2. letošnji številki, ki govori ravno o tem velevažnem vprašanju. Vsaka župnija mora dati toliko duhovnikov, kolikor jih potrebuje! Ali se še spominjate, da ste to brali? Ječi to pametna misel ali ni? Ali je tudi izpeljiva ali ne? — Jaz menim, da ta misel ni neumna in tudi ne neizpeljiva. Kje pa vzeti duhovnike, če jih ljudje ne bodo dali? »Vsak duhovnik je vzet izmed ljudi, da dela za ljudi,« pravi sv. Pavel. Kako jih pa morejo zahtevati, če se sami nič ne brigajo za njih narastek? Saj se duhovniki ne pobirajo po cestah in ne rastejo na gmajni. Kaj pravite?! Če je pa ta misel upravičena, potem naj bi se je tudi posvobod — na Slovenskem kakor na Hrvatskem — res poprijeli in začeli čimprej dejansko izvajati. A o tem velevažnem in dalekosežnem predlogu nisem slišal nobenega glasu — ne s tostran, ne z onstran mej, za koder je ta misel prav življenjskega pomena za versko življenje. Pač pa je en gospod, vpokojen duhovnik iz lavantinske škofije, na »Bogoljubov« migljaj izračunal in že doposlal izkaz duhovnikov za svojo škofijo, koliko jih vsaka župnija potrebuje in koliko jih škofiji da. Ta izkaz prinese ena prihodnjih števil »Bogoljuba«.

Moja moč.

V tebi, hostija nebeška,
našla sladko sem skrivnost,
luč sem našla, ki odseva
mojo srečo in bridkost.

Evharistično veselje
blaženi zaklad je moj,
koder hodim, v dan in v temo
varno nosim ga s seboj.

Z evharističnim veseljem
preko križev in solza,
z njim na delo, z njim k molitvi,
preko žrtev do Boga.

Evharistično veselje
v dan mi izpreminja noč,
solnce je življenja moje,
moja sreča, moja moč.

M. Elizabeta.

Bistvo popolne pobožnosti do prebl. Device Marije.

(Po bl. Grinjonu Montfortskem.)

I.

Ta pobožnost obstoji v popolnem darovanju samega sebe Jezusu Kristusu po Mariji. Ker obstoji vsa naša popolnost v tem, da upodobimo samega sebe Jezusu Kristusu, da se z njim združimo in se mu posvetimo, zato je brez dvoma izmed vseh pobožnosti tista najpopolnejša, ki nas najbolj upodobi, združi in posveti Jezusu Kristusu. In ker je bila presveta Devica najbolj podobna Jezusu Kristusu, bo tudi pobožnost do Marije izmed vseh drugih pobožnosti najbolj sposobna, upodobiti in posvetiti naše duše Gospodu Jezusu Kristusu. To pa bomo dosegli, če bomo opravljali pobožnost, katero mislimo razložiti.

V tem popolnem darovanju izročimo Mariji in po njej Jezusu Kristusu: 1. svojo telo z vsemi čutili; 2. svojo dušo z vsemi zmožnostmi; 3. vse zunanje dobrine, sedanje in prihodnje; 4. vse notranje duhovne dobrine, kakor naše zasluženje, čednosti, dobra dela, pretekla, sedanja in prihodnja. Posvetiti ji moramo vse, brez pridržka, ne vinarja, ne najmanjšega dobrega dela ne izvzeti! In sicer za vso večnost, ne da bi pričakovali za to službo drugega plačila kakor večjo čast božjo in njeno.

Dobro bo, ako pojasnimo mimogrede, da moramo pri dobrih delih razločevati zlasti dvoje: namreč zadoščenje in zasluženje. Z dobrimi deli lahko zadostujemo za kazni, ki smo jih z grehi zaslužili, ali pa si izprosimo tudi novih milosti; zaslužna pa so naša dobra dela v toliko, v kolikor nam pomnožijo milost za večno življenje. Po tej pobožnosti torej darujemo Mariji svoja zadoščenja, da jih ona obrne v prid nam ali drugim, kakor ona za najboljše spozna; in svoja zaslужenja, da nam jih ona ohrani, pomnoži in spopolni, kar bomo še natančneje razložili.

Iz vsega tega sledi: 1. Če se na ta način posvetimo Mariji in po njej Jezusu Kristusu, darujemo Jezusu Kristusu vse, kar mu sploh moremo darovati, in sicer na najlepši način, ker po Mariji! Zato mu darujemo s to pobožnostjo veliko več, kakor po drugih pobožnostih, po katerih mu damo samo nekaj, del svojega imetja, svojega časa, dobrih del, zasluženja; tukaj pa mu darujemo čisto vse; odstopimo mu celo pravico, da lahko razpolaga z našimi duhovnimi zakladi in zadoščenji, katere pridobimo z dobrimi deli. Takih žrtev ne zahteva noben cerkveni red. Kdor vstopi v kak red, daruje sicer Bogu z obljubo uboštva svoje premoženje; z obljubo devišтва svoje telo; z obljubo pokorščine svojo voljo; včasih tudi še prostost tam, kjer imajo klavzuro; ne odstopi pa pravice, da bi ne razpolagal sam s svojimi dobrimi deli in duhovnimi zakladi. 2. Če se tako popolnoma darujemo Jezusu Kristusu po Mariji, ne moremo nič več po svoji volji obračati naših dobrih del; vse, kar mislimo, govorimo, delamo ali trpimo, vse moramo izročiti Mariji v last. Vendar pa ne nasprotuje ta popolna odvisnost dolžnostim našega stanu; n. pr. duhovnik, ki ima določene sv. maše po namenu, to prav lahko združi po Mariji; ker darujemo se Mariji in po njej Bogu z ozirom na red, katerega nam je on odkazal in z ozirom na dolžnosti, katere nam nalaga naš stan. 3. Kdor opravlja to pobožnost, se daruje presv. Devici in obenem Jezusu Kristusu: Mariji se daruje, ker jo izvoli za srednico, kakor jo je izvolil Jezus Kristus sam, da se združi z nami po Mariji. Jezusu Kristusu se daruje, ker je le on naš zadnji namen, kateremu smo dolžni vse, kar imamo, kot svojemu Odrešeniku in svojemu Bogu.

(Dalje.)

Za ljudsko petje.

Čujte po celi deželi najnovejšo novico o tem! V ljubljanski stolni cerkvi se je začelo ljudsko petje — in sicer z vso resnobo. Celo četrť ure so nam oznanjali važnost ljudskega petja — tako so pripovedovali pred kratkim neko nedeljo obiskovalci stolnice — in v cerkvi

sami se bomo učili peti.

Prva cerkev v škofiji torej je začela. Ta bo menda vendar potegnila tudi druge za seboj.

S kako težavo gre ta tako lepa in lahka stvar! Pa vendar bo šla! Če je stolna cerkev začela, smemo reči, da je

led prebit. Celo tisti organisti, ki nalašč tako orglajo, da ljudje ne morejo peti, se bodo počasi morali sprijazniti z ljudskim petjem. Ako se stolna cerkev z ljudskim petjem ne bo onečastila, se druge tudi ne bodo.

S tem je dano znamenje celi deželi. Veliki zvon je zapel, za njim se bodo oglasili tudi manjši.

Kako bodo v stolni cerkvi peli, o tem bomo še kaj povedali. Za danes, ko še nimamo poročila, naj pa bo v spodbudo še enkrat veselo poročilo iz Kostrivnice (župnija blizu Rogoške Slatine).

cah nas učijo g. župnik izpred oltarja, mi se pa zberemo okoli njih do 300 po številu, mladeniči, dekleta, pa tudi šolarji, s katerimi imajo g. župnik še posebej vaje v šoli. Da pa tega, kar smo se v nedeljo naučili, med tednom ne pozabimo, ampak se še bolj naučimo vsi, za to ima skrbeti odbor pevskega odseka, ki zbira tudi med tednom ljudi k pevskim vajam; vsaka odbornica v svojem manjšem okolišu. Vse to se vrši seveda pod strogim nadzorstvom. V nedeljo pa zopet najprej ponavljamo. Tako smo se naučili dosedaj že 35 pesmi, predvsem blagoslovne, pred pridigo in Marijine, ki jih pojemo že tudi pri službi božji. Ko se bomo naučili bolj znane, preidemo

Cerkev Jezusovega Srca v Zagrebu.

Kostrivnica. Ker ste g. urednik izrazili željo, da naj Vam poročamo, kako napreduje ljudsko petje, zato kratko poročilo iz naše župnije. Že pred letom so naš g. župnik Slavič zbirali k ljudskemu petju, a nismo mogli prav napredovati, ker nismo imeli besedila; zato nam je bila pesmarica »Pojte« izredno dobro došla. Naročili smo je dosedaj 150. Gospod župnik so imeli najprej tri nauke, o zgodovini cerkvenega petja, o ljudskem petju posebej ter vzpored, kako se hočemo priučiti ljudskega petja in o glavnih pravilih za petje. Sledil je nato navduševalen govor pri sami službi božji, izvolili smo si odbor pevskega odseka in začeli smo. Kako pa? Po večerni-

na nove tudi obhajilne in mašne. Nekateri so imeli tudi pri nas v začetku pomisleke, ali bo šlo po načrtu g. župnika, pa skušnja je pokazala, da gre; zanimanje, z njim pa tudi veselje nič ne pojema, ampak je vedno večje. Pri najbolj znanih se oglasijo tudi možje in žene in tako zadoni mogočna pesem Bogu in Mariji v čast, nam pa v veselje.

Drug dopis od tam pravi: Ko bi vi videli, kakšno veselje imamo Kostrivčani vsako nedeljo in praznik po večernicah, ko nas preč. g. župnik uče v cerkvi ljudskega petja! Udeležujejo se ga prav pridno, ne samo mladina, ampak tudi možje in žene. Znamo že skoro polovico pesmi, kar jih je

v knjižici »Pojte«. Delujte tudi drugje tako!

Za vaje priporoča č. g. Premrl za to mesec:

1. Daj mi, Jezus, še žalujem, št. 36.
- 2. Sveti križ, 38. — 3. Križev pot, 39.
- 4. Zveličar gre iz groba, 45.

Moda in gledišče.

»Glasnik presv. Srca« je o izrodkih mode in gledališča pred kratkim prinesel tako dobre in zdrave misli, da tukaj glavni del ponatisnemo. Ne gre se nam za izvirnost, ampak za dobro stvar samo.

Moda.

Živimo med modernimi pogani. Nekak bog, ali bolje rečeno malik današnjih dni, je človeško telo; sv. evangelij pravi: po-želenje mesa. Češčenje tega malika se vrši predvsem z modnimi izrodki. Kakor znači obleka človeka, tako znači današnja obleka moderno družbo, njeno površno mišljenje in nizkotno stremljenje. Če mi je kaj dokaz, da ženske premalo mislijo in da so kratke pameti, je to drvenje ženstva za modnimi novotarijami. Prepričala pa sem se čestokrat, da misleča ženska, bodisi žena, bodisi dekle, nikoli ni sužnja mode. Misleča, pametna ženska si vé izbrati iz vsake mode to, kar je res dostojno, primerno; čedno, modro. Pametna ženska vé, da ima obleka čveterni namen: 1. Zdravstveni, da obvaruje človeka mraza in vročine. 2. Nravstveni, da pokrije to, kar je živalskega, kar vzbuja nizke strasti. 3. Lepočutni in 4. socialni namen, da namreč po vnanjosti razločujemo spol in stanove.

Presodimo po teh štirih točkah današnje mode in videli bomo, kako nespametno je, ako hodijo modi na ljubo v mrazu s prozornimi nogavicami, modi na ljubo z ozkimi, visoko podloženimi čevlji! Zavoljo takih čevljev in preozkega krila je nedavno mlado dekle padlo pod vagon-ska kolesa, ki so ji v hipu odrezala obe nogi. Modi na ljubo zmrzujejo zavoljo nespametnih mater otroci z golimi koleno, modi na ljubo si prehlajajo dijakinje, uradnice in učiteljice pljuča in grlo, potem pa ni konca bolezenskih zamud in dopustov.

Pametna ženska uvidi, da res ni lepo, ako se ji vidi pri bluzi predaleč doli, pri krilu pa narobe. Sama se oblači pametneje in tudi svojih otrok ne pušča tako razgaljenih. Pametna ženska bo kratkoma prezirala izrodke mode. Kaj pa častilka Srca Jezusovega? Ta vé, da je Jezus vprav zavoljo obleke, zavoljo grehov

z obleko trpel neznanske muke. Pred bičanjem so ga slekli, po bičanju mu ogrnili razmesarjena pleča s škrlatnim plaščem. Herod mu je v zasmeh dal obleči belo haljo norcev; preden so peljali Jezusa na Kalvarijo, so mu oblekli njegovo obleko; pred križanjem so ga zopet slekli. Vsako oblačenje in slačenje vsega ranjenega in razmesarjenega telesa, kako neizmerna muka! Da, rane so bile Jezusova obleka in kri njegov plašč; s tem se je ogrnil zavoljo golote in nagote nesramežljivega modernega človeštva. In zavoljo nespodobnih misli, ki so jih zakrivile nesramne obleke, je Jezus nosil trnjevo krono, ki so mu jo zopet sneli z glave in zopet posadili na njo, kakor je pač bilo potrebno, ko so ga oblačili in slačili. In kako je bilo pri srcu Mariji, ki je bila priča, ko so na Golgoti trgali iz Jezusovih zasušenih ran obleko, iz Jezusovih las trnjevo krono! Hčerka Marijina! Če stojiš pred ogledalom in kar ne veš, kako bi si nakodrala bolj zapeljivo svoje lase, ali si že kdaj premislila, koliko je trpela Jezusova sveta glava zavoljo tvoje nečimurnosti?

Neki moder oče je imel zelo nečimurno hčerko. Vsi opomini so bili zaman. Rešiti je hotel svojo ljubljenko. Zato gre k slikarju, naj mu naslika človeško okostje z mrtvaško glavo; nanj postavi prav modern klobuček, krog vratu naslika zlato nakitje, na roke zlate zapestnice in pisane pentlje; pod sličico pa zapiše: »Zadnja moda« in jo pošlje svoji hčerici s prošnjo, naj dobro preštudira »zadnjo modo«. Dekle je bilo pametno; očetov nauk in sličica sta jo zmodrila. Kadarkoli je slišala o modnih novostih, se je spomnila »zadnje mode«, katero ji je kazala očetova sličica. Nobena modna norost je ni več premotila.

Ponekod so zasnovali društva proti nespodobni modi. Ali je tudi nam treba takih društev? V Švici so Marijine družbe že pred petimi leti sklenile, da izbršejo vsako, ki ima ovratnik nižje nego pod jamico in ki nima podloge k prozorni bluzi. Tretjerednice bi se še posebno morale, kakor za sebe tako za svoje otroke in služkinje, zavedati odgovornosti. Pametna ženska vé izbrati, kar je zdravo, lepo, sta-

nu primerno, a tudi sramežljivo in dostojno. Castilke Srca Jezusovega! Proč z vsem, kar diši po modernem poganstvu!

Gledališke predstave.

Gledališko umetnost gojijo vsi narodi. Po mestih imajo velika gledališča. Preprost človek s kmetov ne more do njih; zato pa prirejajo naša društva po manjših krajih lažje predstave.

Vsaka reč se pa tudi lahko zlorabi. Mestna gledališča dostikrat učijo nauk, ki je Kristusovemu nauku nasproten. Pa množijo se pritožbe o nevarnostih in nerednostih pri igrah po naših malih odrih. Neki gospod nam piše: »Iz strahu, da društvo ali celo Marijina družba ne razpade, se trpi marsikatera nerednost. Najboljše Marijine hčere se pri igrah pogosto sprijdi. Marsikatera le prisiljena nastopi, pri tem pa revica žrtvuje to, kar ima najlepšega na sebi; deklško sramežljivost. Čim bolj napredujem, tembolj nadnaraven je moj cilj in sredstva. Delo je blagoslovljeno

le tedaj, če ima namen, združevati ljudi z Bogom.« Ta gospod je popolnoma proti igram. Četudi so igre moderne, pa treba, da mi ljudi spravimo na druge misli. »Mi smo sicer otroci časa, toda mi delamo čas.«

Nič manj resne niso besede drugega dopisnika. Po mnogih krajih, pravi, se igra tako, da se ljudstvo pohušuje in mlada srca skrunijo. Igralcev se rad poloti napuh; skromne, starikave vloge noče nobeden. Le igre z mešanimi vlogami hočejo, da imajo priložnost za nastavljanje. Mnoge »narodne« igre so le šola surovosti in kletve. »Stara dva« sta večinoma krivična ali pa neumna in »mlada dva« končno skoro vedno zmagata. Vaje ali skušnje pogosto niso drugega, ko skušnjave za mlade ljudi. Hihitanje in cviljenje, ki je pri njih v navadi, ne pomeni nič dobrega. Po igri hodijo še vedno v gostilno in ostajajo tam do pozne noči. Blagajniki pa štejejo vstopnino in »čisti« dobiček — ceno krvi! ...

Kako se možimo in žénimo ...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

IV.

Draga moja Rezika!

Sedaj me je pa sram! In da me je sram, tega si vzrok Ti. To je zato, ker Te vse ubogam! Le čakaj; drugič si hočem premisliti, preden bom še kaj storila po Tvojem nasvetu.

Tista Tvoja opomba v zadnjem pismu, ko praviš, da se Ti zdi sumljivo, ker Bizjakovi Toni »privoščim«, da bo doživela razočaranje, me je zbodla. Zbodla pa zato, ker praviš, da ji privoščim vsled tega, ker Tona meni hodi v napotje. Premisli no: meni v napotje — zavoljo Golarjevega Martina! Kaj Ti na mar ne pride!

Najprvo sem bila tako jezna, da sem sklenila, da Ti nič več ne pišem. No — sem rekla — sedaj je tudi Rezika stopila med tiste, ki mislijo, da kakor hitro kaka dekle o možnostvi izpregovori, je to vselej iz tega, ker sama na svojo možnostev misli. Preneumno! Ali sem res tako drugim podobna, da me moraš z drugimi v en koš metati? Ne, ne Rezika! Tvoja Katarina ima že pripravljen prostor v novi hišici poleg očeta in ni treba, da bi na kam drugim mislila. Dragá moja skrbna Rezika, bodi le brez skrbi!

To so bile prve moje misli, ko sem prebrala Tvoje pismo. Ampak to imaš pa prav, ko praviš, da bi utegnila Bizjakova Tona iti v svojem ponujanju predaleč, in da je zato moja dolžnost, da ji pojasnim, kako je sedaj na Golarjevem gruntu. Zato sem Te takoj ubogala in sem poiskala Tono in sem ji rekla: »Tona, takole pa takole je! Jaz te svarim! Pazi nasé!« Kaj pa Tona na to? Izprva je osupnila; ker tega, kako je sedaj pri Golarjevih, ni vedela. Potem me je vprašala, odkod jaz to vem. In sem ji povedala, da od Martina samega. Potem me je pa pomenljivo pogledala, in nekaj kakor spoznanje ji je šlo preko obraza.

»Aha, od kdaj pa ti z Martinom govoriš, da ti take zaupne reči razklada?«

Sedaj sem bila pa jaz v zadregi. Izgovarjala sem se, da sem čisto slučajno naletela nanj tam v gozdu, in kako da je potem beseda dala besedo. Pa vse moje izgovarjanje ni nič pomagalo. Tako je bilo, kot da so se zatvornice odprle, in morala sem poslušati pridigo — pa kakšno! Da sem si v svoji ljubosumnosti sama naslikala strah na steno, je rekla. Da ona, Tona, nikdar ni mislila siliti se na Golarjev grunt! Če je oni dan bila ve-

sela, da bo Martin za tovariša, je bila zato, ker je Martin zabaven in šaljiv; na svatbi pa da je najbolj pusta stvar — dolgčas! Da ona, Tona, lahko samo namigne Gričarju, pa ima streho in moža! Pa če ne bo drugače, bo to tudi storila, da bo vsaj mir imela pred sumnjami in natolcevanjem! Da je med tiste, ki vedno sumijo, stopila zdaj tudi ona, Katarina, o kateri bi kaj takega ne bila mislila! Da pa nazadnje to ni nič čudno, in se čisto jasno vidi, da ona, Katarina, sama Martina želi, zato ker ga ima kam dejati sedaj, ko je Tine bolan in ne bo mogel imeti grunta... In tako dalje! Cela ploha je to bila. In te plohe, Rezika, si kriva Ti! Pravzaprav jaz, ker sem Te ubogala. Ej Rezika, težko je izpreobračati tiste, ki izpreobrtni biti ne žele. Jaz sem se danes popolnoma prepričala, da je imela Tona namen prikupiti se Martinu in tako priti »pod streho«. Sedaj pa ona meni isto vrže v obraz! Veš, da me je bilo sram, kar me je moglo biti. Nazadnje me je pa popadla jeza, in sem zrastle nad Tono in sem naravnost povedala, da če ima ona streho pri Gričarju, jo imam pa jaz pri očetu. In če ona hoče biti neumna in se vsiljevati komu, pa naj se — jaz ji ne bom nikdar hodila v napotje! Le naj ga ima, Martina; ker če Martin tako malo nase drži, da bo šel za tovariša na tako svatbo, potem je on vreden Tone, Tona pa njega... In sama ne vem, kaj vse sem ji še napovedala.

Tako sem bila jezna in tako me je bilo sram, da sem jokala, ko sem bila spet sama. Torej od ene strani me Ti, od druge Tona, od tretje naj me začno pa še ljudje, ko bodo zvedeli, kako sva se s Tono, in zakaj. To si bo potem Martin lahko mislil: Poglej no, vse so enake... Nak! Rečem Ti, Rezika: še enkrat naj me Martin obgovori, pa mu bom povedala, da se jaz s takim, ki gre na tako svatbo za tovariša, še ne menim ne.

Sedaj, draga moja Rezika, sem Ti pa

spet napovedala novic, tako da boš imela tudi Ti nekaj premišljevati! Pa ne zameri, ko sem zapisala, da Te ne bom več ubogala. To sem zapisala le v šali; ker Ti si že prav imela, in je bila res moja dolžnost, da Tono posvarim. Samo to je hudo, ker tisti, ki je kriv, tako rad krivdo na drugega zvrča. Zato sem jaz sklenila, da bom vsako svarilo, ki mi ga boš zapisala v pismo, prav dobro premislila, zlasti pa, kar se tiče Martina in možitve. Ker to res ne sme biti, da bi nazadnje jaz sama stopila med tiste, ki se vsiljujejo, in bi mi potem vsakdo lahko rekel: »Sedaj pa še enkrat pridiguj čez vsiljivke, ampak tisto pridigo tudi sama poslušaj!« Kaj ne Rezika, da me boš imela na vajejih in ne boš pustila, da bi Tvoja Katarina napravila kako neumnost?

Zdaj pa še hitro nekaj o možitvi in ženitvi — namreč o Bernotovi! Šli so na Brdo in pismo naredili. V pismo so postavili tako kakor je Bernot zahteval. Zenin se je menda zelo ustavljal, da bi se to zapisalo, ker to je tako — je rekel — kot da ga imajo za otroka, ki mu oče zapreti: takole boš, če ne —! Potem ga je pa nevesta pregovorila, in se je vdal. Kaj je pa hotel, ker je že tako daleč! Ampak Bernotu tega ne bo nikdar požabil, je zapretil. Ljudje pa pravijo, da bo le moral biti dober in sladek do Bernota, če bo hotel kdaj iz dolgov izleži. Tista dota mu bo komaj zadostovala za cimpranje; dolžniki bodo pa morali še počakati — na Bernota. Zato pa Bernot lahko šari in zapoveduje.

Rezika, tako je sedaj pri nas. Sama možitve in ženitev je na vrsti. Pa tudi mene vedno bolj zanima, kako se bodo te stvari izpeljale. V mestu bi taki dogodki seveda bili malenkost, za katero bi se brigalo kvečjemu par bližnjih sosedov. Pri nas je pa kraj majhen, zato take novice razburjajo celo faro. Ne zameri mojemu dolgemu pisanju!

Katarina.

Poklic.

Zaslišal sem Tvoj sveti glas:
globoko mi v srce je segel,
ves njega sili sem podlegel;
odtrgal me je proč ko plaz...

Zasinil v meni je Tvoj žar:
Prešla skrbi je težkih mōra.
Zdaj sije v meni večna zora,
ker dan ne vgasne Tvoj nikdar.

Ko v tujca vame svet strmi —
ker ne razume moje sreče.
Naj mirno mimo mene teče;
zdaj, ko si moja sreča — Ti!

A. M.

Zrelo apostolsko polje.

Ko je naš Odrešenik izpreobrnil Samaritanko in v duhu gledal velike uspehe svojega zveličavnega nauka, je k apostolom izrekel pomenljive besede: »Povzdignite svoje oči in poglejte polje, ki je že zrelo za žetev!« (Jan. 4, 35.) Tako zrelo polje za apostolsko delo se nam odpira, ako povzdignemo svoje oči in pogledamo na vzhodne krščanske dežele. Vzhodne dežele, v katerih prebivajo kristjani, ločeni od katoliške Cerkve, so v zadnjih letih doživele toliko strašnih prevratov, da so se podrle mnoge ovire in pregraje, ki so jih doslej ločile od zahodnih narodov in od katoliške Cerkve. Vzhodni krščanski narodi, posebno Slovani, so na razpotju. V kratkem se bo odločilo, ali bo med njimi zmagovalo pravo krščanstvo, ali pa brezverstvo in brezbožnost. Od te odločitve je odvisno, ali se bodo v večjem številu zedinili s katoliško Cerkvijo ali ne.

Rimski papeži, ki z vzvišenega apostolskega prestola najbolje presojujejo znamenja časa in potrebe Cerkve, se v zadnjih letih s posebno ljubeznijo obračajo k vzhodnim narodom in katoličane prosijo, naj bi sodelovali pri apostolskem delu za cerkveno zedinjenje vzhodnih krščanskih narodov. V ta namen so sv. oče Benedikt XV. v Rimu ustanovili poseben zavod za vzhodno cerkev; skrb za vzhodne kristjane so izročili posebnemu odboru (kongregaciji) kardinalov. Sedanjí sv. oče Pij XI. so že kot papežev poslanec (nuncij) v Varšavi imeli priliko od blizu gledati ruske razmere in pobožnost ruskega naroda. Dne 12. novembra lanskega leta so v spomin tristoletnice mučeniške smrti sv. Jozafata Kunceviča izdali okrožnico, v kateri katoličane vabijo k delu za cerkveno zedinjenje. Posebno ganljivo pa so svojo ljubezen do vzhodnih kristjanov izrazili v nagovoru dne 6. decembra lanskega leta.

Na praznik sv. Nikolaja (6. decembra) lanskega leta so se zastopniki raznih

vzhodnih narodov sv. očetu zahvalili za okrožnico v spomin tristoletnice sv. Jozafata. Pri tej priliki so sv. oče izjavili: »Po pravici se govori o naši posebni ljubezni do vzhoda. V našem srcu gori zares posebna ljubezen do vzhodnih kristjanov. Naša ljubezen do vzhoda, od koder nam je prišla luč svete vere, ima podlago tudi v naši lastni izkušnji; sami smo od blizu gledali, da vzhodni narodi res molijo, znajo moliti in čutijo čudovito moč molitve; to smo opazovali, ko smo tri leta živeli na meji vzhoda, posebno slovanskega vzhoda. Ljubljeni sinovi, verjemite, da vas vaš oče (papež) ljubi in vas nosi v svojem srcu; vedno imamo v srcu željo božjega Pastirja, da bi bili vsi eno. Povejte vašim (vzhodnim) rojakom, da jih vse ljubimo in blagoslavljamó, tudi tiste, ki še niso v naši čredi, ki so še ločeni od nas; povejte jim, da tudi oni niso izključeni iz naših molitev in da smo jim v naših molitvah še posebno naklonjeni. — Naj bi sveti mučenec (Jozafat) nam vsem izprosil milost, da bi bili pripravljene sodelovati in če treba dati našo kri in naše življenje za uresničenje velike želje božjega Srca: »Da bo ena čreda in en pastir, ena čreda pod enim Pastirjem.«

Ta papeževa izjava je res polna globoke ljubezni. V Rimu dobro vedo, da je sedaj najugodnejši, pa tudi skrajni čas za delovanje za cerkveno zedinjenje. Z izrazi tako velike ljubezni hočejo sveti oče vse katoličane vneti za sodelovanje na tem polju.

Med Slovenci je gorečnost za to delo z veliko vnemo budil škof A. M. Slomšek, eden največjih in najpobožnejših sinov slovenske matere. Ko se je med Slovenci budila apostolska gorečnost za razširjanje svete vere in smo imeli svoje misijonarje že v Ameriki in Afriki, takrat je škof A. M. Slomšek slovensko ljudstvo opozarjal na tisto apostolsko polje, za katero so Slovenci posebno sposobni in

najprej poklicani; klical je k molitvi in delu za cerkveno zedinjenje vzhodnih kristjanov in v ta namen ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda. Ta bratovščina se je nekoliko prenovila v Apostolstvu sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije; v lavantinski škofiji pa je še ohranjena bratovščina v prvotni obliki.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda se je med Slovenci jako razširilo. Po svetovni vojni so jugoslovanski škofje l. 1919. v posebni okrožnici toplo priporočili Apostolstvo z željo, da bi se vpeljalo v

vseh župnijah. Sedaj je čas, da se ta želja izvrši. Vsled posebnih razmer se je Apostolstvo v mnogih župnijah pozabilo in opustilo. Naj se povsod zopet poživlji. S tem bomo ustregli gorečim željam svetega očeta; s tem bomo delali v duhu božjega Srca, ki želi, »da bi bili vsi eno« in da bi bil »en hlev in en pastir«. S tem bomo obenem utrjevali in poživiljali vero tudi med nami samimi, da v novih razmerah ne bo nazadovala, ampak še napredovala.

Misijonski odseki Marijinih družb.

Živimo v dobi, ko se plemenita misijonska ideja širi vsepovsod. Zato pa v vsako Marijino družbo misijonski odsek! Zanimivo je pa vprašanje, kako se ustanovi in vodi tak odsek, da ima življenje v sebi.

Delokrog misijonskega odseka se razdeli na posamezne vasi; za vsako vas se določi ena izmed najbolj navdušenih članic, ki ima to nalogo, da v določenih časih pobira v odkazanem ji delokrogu milodare za misijone. Tako se razdeli veliko delo v manjše skupine in uspeh je silno razveseljiv! Članice, vnete za misijonsko delo, hite po hribih in dolinah ter nabirajo, kakor pridne čebelice, doneske za misijone. Ne boje se ne truda, ne zablavlja, saj v duhu gledajo dolgo vrsto nesrečnih pagonov, katerim s svojim požrtvovalnim delom pripomorejo do re-

šitve. Ali ne boste tedaj vse članice Marijinih družb vnete za to velevažno misijonsko delo?

Misijonski odsek škofjeloške Marijine družbe ima na zgoraj opisani način izpeljano misijonsko organizacijo in lahko zatrdi vsem, kako razveseljive uspehe dosega. V prvi vrsti se potom navdušenih misijonskih pospeševalk priljubi in utrjuje misijonska misel, v drugi vrsti se pa v gmotnem oziru neverjetno veliko pomaga in to brez posebnega truda ter brez velike škode za posamezne. Posamezni darujejo malenkostne vsote, a vsi skupaj pripomorejo do bogatih doneskov. Imenovani odsek je v lanskem letu nabral 51.024 K.

Zato se pozivljate: Vsepovsod ustanovljajte misijonske odseke!

Misijonske prireditve.

Na letošnjem misijonskem tečaju se je zelo poudarjala potreba razširjenja misijonske ideje. In društva so v prvi vrsti poklicana, da pomagajo širiti prekorsno misijonsko misel. A kako? Dva lahko izpeljiva načina sta.

1. Potom misijonskega predavanja se v prvi vrsti vzbudi v poslušalcih dotlej nepoznano zanimanje za življenje onih milijonov, ki žive tam daleč za morjem v težkih, žalostnih razmerah. In če poživljajo tako predavanje lepe skioptične slike, je uspeh predavanja tem lepši.

2. Drugi način pa, kako poživiti misijonsko misel, je prireditve takozvanega »misijonskega slavlja«! Program tega slavlja obsega: slavnostni misijonski

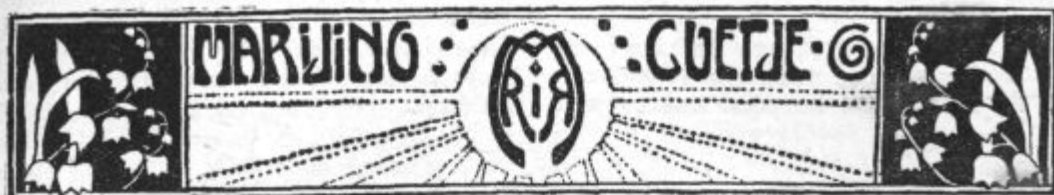
govor, deklamacije, ljubke pozdrave v kitajskem, japonskem in zamorskem jeziku ter slednjič uprizoritev žalostnih prizorov iz poganskih krajev.

Tako slavje ima dvojno vrednost. Vnema zanimanje in sočutje za nesrečne pogane, a obenem je v gmotnem oziru zelo zadovoljiv uspeh, ker čisti dobiček takega slavlja se nakloni misijonom.

Zato se pozivljate vsi, ki hočete širiti to plemenito misijonsko idejo, da se obrnete na »Ljudski oder« v Ljubljani, ki vam bo radevolje — proti plačilu dejanskih stroškov — dal na razpolago vse, kar je potrebno za uprizoritev »misijonskega slavlja«.

Prijatelji misijonov.

Naznanila.

1. Skupni shod ljubljanskih kongregacij je bil v nedeljo 24. februarja v Unionu. Ta skupni shod je vedno lep — že zaradi tega, ker nas je toliko skupaj. Velika dvorana je natlačeno polna. Želeti je le, da bi malo bolj sedeže kupili, ker imamo s shodom stroške, in če nekaj kronic ostane, se dobro porabijo v skupne črzbine namene. Ako pa vsi sedeži niso plačani, se pa samo ob sebi razume, da naj jih zasedejo drugi, ker je žalostno gledati prazne sedeže. (Tako, prosimo, naj se razume o tej zadevi na shodu izrečena opazka.) — Letošnji shod je bil v prvi vrsti posvečen misijonski misli, o čemer je lepo in krepko govoril P. prior Valerijan Učak. Slike iz misijonskega življenja, ki jih ni bilo mogoče kazati, ker je luč nagajala in ker je obenem zmanjkalo časa, se bodo kazale ali prihodnje leto ali ob drugi priliki.

Pri tem shodu se je povedalo med drugim to-le: Upamo, da bomo v teku tega leta storili glede življenja in delovanja naših Marijinih družb velik korak naprej. K temu bodo pripomogle zlasti sledeče stvari: 1. Marijanski kongres 7. in 8. septembra; 2. Družbena pisarna; 3. posebno glasilo za voditelje kongregacij »Voditelj Marijinih družb«, ki bo izhajal kot priloga ljubljanskemu »Škofijskemu listu« štirikrat na leto; 4. knjižica »Vodilo Marijinih družb«; 5. za ravnokar imenovano knjižico izide kmalu potem posebna knjiga za dekliske družbe g. župnika Zabukovca »K Materi!«, o kateri bo »Bogoljub« več povedal v gni prihodnjih številki; 6. nedolgo potem pa izide posebna knjižica za fante: »Fantič, le gorivstan!« Poslužite se pridno vsega tega, da bomo z združenimi močmi dvignili naše družbe na kolikor mogoče visoko stopnjo popolnosti!

2. Dekanijski voditelji Marijinih družb ljubljanske škofije imajo vsako leto enkrat konferenco (sejo) v Ljubljani. Letos je bila ta konferenca v sredo 20. februarja. Ker

se na tej konferenci obravnavajo stvari, ki se tičejo le bolj voditeljev, zato »Bogoljub« o teh konferencah ne prinaša poročila. Prinesel ga bo pa »Voditelj«. Povedati pa je treba tukaj, ker se tiče vseh družbenikov, to-le: Sklenilo se je, da prispeva vsak član Marijine družbe za vzdrževanje družbene pisarne na leto en dinar. Prosimo, da vzamete vse kongregacije ta sklep na znanje in da v teku leta dopošljete velikosti svoje družbe primeren znesek. Pridna dekliska družba v Semiču je poslala že naprej, preden je bil ta sklep storjen, 100 dinarjev.

Ta sklep velja za ljubljansko škofijo. Ker bo pa pisarna imela posla z vsemi slovenskimi kongregacijami, bomo prosili iz drugih škofij kak radovoljni prispevek.

3. Družbena pisarna začne redno poslovati s 1. aprilom. Od tega dne dalje bo vsak dan ob določenih urah nekdo v pisarni. Poleg ene nastavljene »moči« se je pa priglasilo tudi še nekaj dobrovoljnih sotrudnikov oziroma sotrudnic. Vsa pisma in pošiljatve naj se naslovljajo: »Vodstvo Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10.«

4. Napovedano »Vodilo Marijinih družb« je dotiskano in se bo dobilo od 10. aprila dalje v pisarni. In sicer nevezano 12 Din, vezano 20 Din, v platno 30 Din. Na 10 izvodov eden povrhu. Vsaka družba naj ga naroči. In sicer čim več ga bo med družbeniki, bolj bodo družbo in njene dolžnosti poznali, bolj se bodo za lepo življenje v družbi vneli, ložje in lepše se bo družba vodila. Naroča in dobi se samo v družbeni pisarni.

5. Izdati želimo novo knjigo za družbe: Zbirko pesmi, deklamacij, prizorov in iger za Marijine družbe. Zato prosimo: Pošljite nam takega blaga, kjer ga kaj imate! S tem želimo družbam olajšati razne prireditve. Zato pa tudi vsi, ki kaj morete, pomagajte, da spravimo skupaj lepo zbirko! Vse naj se pošilja na

pisarno pod zgoraj navedenim naslovom. Prosimo.

6. Marijinim družbam la v a n t i n s k e škofije smemo naznaniti veselo novice, da bo dobila v kratkem tudi svojega

škofijskega voditelja Marijinih družb, imenovanega od presvetlega gosp. škofa, Upamo, da bo to imenovanje mnogo pripomoglo k boljšemu razvitku družb v škofiji.

Nov vzor našim fantom.

† Jožefu Hočevar-ju v spomin.

Napisal župnik Viktor Čadež.

»O visokost bogastva modrosti in vednosti božje! Kako neumljive so njegove sodbe in neizvedljiva njegova pota!« (Rim. 11, 33.) Tako bi lahko vzkliknil ob smrti blažega mladeniča, kojemu v spomin so napisane pričujoče vrstice. Ta mladenič je bil Jožef Hočevar, ali kakor smo ga najrajše nazivali: Kovačev Pepe, bivši kovaški mojster v Mekinjah pri Kamniku, ki je, dasi junak po telesu, podlegel dne 4. febr. 1922 hudi notranji bolezni, star še ne prav 38 let (roj. 24. marca 1884). V »Bogoljubovem« poročilu o njegovi smrti je bila izražena želja, naj bi mu ta list postavil vsaj skromen spomenik z malo natančnejšim opisom njegovih čednosti. Ta želja naj se sedaj izpolni, da ga spozna širna slovenska domovina, in da se zlasti naši fantje solnčijo ob svitu njegovih čednosti; starši pa naj bi se pri tem učili, kako je mogoče v družini, ki je štela 16 otrok, z božjo pomočjo vzgojiti tako krepostnega sina.

Korenina, iz katere so zajemale moč druge čednosti, je bila v e r a našega Jožeta. Vera mu je bila zvezda-vodnica na vseh potih življenja. Da bi v njem ne usahnila korenina žive vere, jo je skrbno zalival z milostmi, katere si je izprosil v molitvi. Veliko je molil. Ob delavnikih si ga videl vsako jutro ob petih v frančiškanski cerkvi v Kamniku pri sv. maši; kaj posebnega, n. pr. kako sv. opravilo v farni cerkvi je moralo biti, da ga ni bilo. Pri sv. maši si je zagotovil blagoslov za delo čez dan. Večere je večinoma žrtvoval društvnemu delu; dasi je večkrat iz društvnega doma pozno prišel domov, že utrujen od dnevnega dela, mu vendar nikdar ni bilo prepozno, da bi ne opravil še večerne molitve. Ker je brez dvoma vsa svoja dela posvečeval z dobrim namenom, lahko rečemo, da je bilo vse njegovo življenje nepretrgana molitev. S kakšno iskreno pobožnostjo je prejemal Jezusa v sv. obhajilu! Zavedal se je pač,

kaj nam je Jezus, če ga dobro pripravljeni prejemamo. Komaj je treba dostavljati, da je bil Hočevar tudi vnet častilec Marijin. Ko se je l. 1899. v Mekinjah ustanovila mladeniška Marijina družba, je bil on med prvimi sprejet in je ostal družbi zvest do zadnjega zdihljeja z najvestnejšim izpolnjevanjem družbinih pravil. Kakor se rado zgodi, da otroci Marijini umrjejo na soboto, Marijin dan, tako je tudi njega Marija odpoklicala na sobotni dan.

Bog mu je dal izvrsten pevski posluš, kateri dar je pridno obračal v čast božjo. Več let je bil član cerkvenega pevskega zbora, pač izmed vseh najbolj vnet in požrtvovalen, da je tako po svojih najboljših močeh pripomogel k lepšemu petju v farni cerkvi, katera mu je bila posebno pri srcu. Vanjo je redno zahajal vse nedelje in praznike, dasi je imel bližje v mesto Kamnik, ker njegova domača hiša stoji takoj tik mesta, samo kamniška Bistrica jo od mesta loči.

Iz povedanega nam bo umljivo, da ga je srce že dalj časa vleklo, da bi se po zgledu svoje najstarejše sestre - uršulinke odtegnil šumnemu svetu in iskal zavetja v samostanski tihoti. Zadrževala ga je edinole otroška ljubezen do matere, ki ji je bil najmočnejša opora. Videč, da so se domače razmere toliko uredile, da bi doma shajali tudi brez njega, je v zadnji bolezni dozorel v njem sklep, obleči meniško haljo, ako ozdravi, da bi jo zamenjal s kovaškim predpasnikom. A božja Previdnost je to preprečila, »zakaj njegova duša je Bogu dopadla, zato je hitel ga vzeti.« (Modr. 4, 14.)

Druga značilna poteza na Jožetovem značaju je bila njegova n e s e b i č n o s t, p o ž r t v o v a l n o s t in ž n j o z d r u ž e n a d a r e ž l j i v o s t. Skoro neverjetno je, koliko je delal in trpel, in to vedno za druge. Bratom in sestram je bil po smrti očetovi kakor oče, in ti so ga tudi ljubili in spoštovali kakor očeta. Zanje in za

svojo ljubljeno mater je živel; zanje so vihtele njegove orjaške roke težko kovaško kladivo; nase ni mislil, prav po zgledu svojega patrona sv. Jožefa. Kakor doma za svoje, tako je drugod vedno delal za druge. Delati in trpeti za bližnjega, mu je veljalo kot geslo in po tem geslu se ravnajoč je bil Jože skoro povsod zraven, kadar je šlo za kako dobro stvar; pa ni bil zraven kot privesek, ampak z vsem ognjem za dobro vnetega človeka. Kaj bi vedel povedati o njem nepozabni mekinjski župnik g. Fr. Rihar! S ponosom ga je imenoval svojo desno roko, in po pravici. Društveni dom, ki je danes v kras Mekišnjam, delo tega župnika, je bil postavljen l. 1911. z velikanskimi žrtvami. Velik del teh žrtev je nosil Hočevar. In ko je velik dolg pretil obstoju Društvenega doma kot takega, tedaj je zopet on pokazal svoje plemenito srce. Nikogar drugega ni bilo, ki bi bil priskočil na pomoč, Jože je posodil izobraževalnemu društvu za tisti čas jako veliko svoto, namreč nad polovico tega, kar je stalo zidanje Doma, katere

svote mu je bil le majhen del vrnjen, ves ostali dolg je pred smrtjo odpustil.

Pa to je bilo še malo v primeri z drugimi zaslugami, ki si jih je nabral za izobraževalno delo v župniji. Ni je bilo prireditve izobraževalnega društva, pri kateri ne bi bil sodeloval; bil je pri društvenem petju, pri tamburaših, nekaj časa celo njih voditelj, bil je pri Orlih, trudil se je za razširjanje katoliškega tiska itd. Največ je storil za fante; z njimi in zanje je delal. Bil je kakor solnce, v čegar bližini so se drugi ogrevali za požrtvovalno delo v prid bližnjemu. Sebi je nakladal delo, užitek in sadove dela je prepuščal drugim. Delal je ne veliko, ampak preveč. Pod težo tolikega bremena, katero si je prostovoljno naložil, so morale omagati njegove moči. Ne trdimo preveč, če rečemo: svoje življenje je položil na oltar ljubezni do bližnjega. Tako so si tudi mnogi svetniki v preveliki gorečnosti nakladali bremena, katerim njihovo slabotno telo ni bilo kos.

(Konec prih.)

Za naše brate in sestre onstran mejâ.

Na skupnem zborovanju v nedeljo, dne 24. februarja, v unionski dvorani v Ljubljani je opozorila ga. drica A. Piskernik na dolžnost, ki jo imamo napram Jugoslovanski Matici. Bilo je dobro, da nas je opozorila, kajti priznati moramo, da za naše brate onstran mej še nič nismo storili ali vsaj davno ne toliko, kakor bi morali. In zdi se mi, da smo mi v prvi vrsti poklicani, da damo dober zgled tudi v tem oziru. Vse članice Marijinih družb naj pristopijo tudi k podružnicam Jugoslovanske Matice, ki jih imamo v Sloveniji že 73. V Ljubljani bi lahko napravile naše Marijine družbe svojo lastno podružnico, in gotovo je, da bi imeli pred nami spoštovanje potem tudi oni nam zdaj ne posebno naklonjeni, ki nam vedno predbavajo, da sicer molimo in hodimo v cerkev, da pa nimamo niti trohice usmiljenja

z našimi brati, katerim so Nemci in Italijani vzeli duhovnike, jih zapodili in prepovedali, da se še kdaj vrnejo nazaj. Marijine družbe so brez voditeljev, cerkve brez duhovnikov. — mi pa, ki imamo vse, mirno gledamo, kako trpijo, in še takrat, kadar nas kdo opozori na to bedno stanje naših sester in bratov, ne moremo in ne čemo razumeti, da je naša dolžnost, da pomagamo. Pomagati pa moremo najbolj izdatno, če pristopimo k tej ali oni podružnici Jugoslovanske Matice ali če same kako podružnico ustanovimo. Dekliške zveze iz Štajerske se že priglašajo. Vedno so prve, vedno na svojem mestu. Posnemajmo jih! Če bi vam karkoli ne bilo jasno, pišite Jugoslovanski Matici v Ljubljano, dala vam bo navodila ali vam bo poslala ob ustanovitvi Vaše podružnice tudi govornika oziroma govornico. A.

Dopisi.

Šentjakobska deklška Marijina družba v Ljubljani. (Letno poročilo.) Članic 130. Shodov navadnih 12, 1 shod slovesen. Mlajše članice, katerih je približno 50, so imele razen

shoda vsak mesec 1 sestanek. Petje je precej oživelo. Vsak teden je redna pevska vaja. Pri skupnih sv. mašah, pri mesečnem češčenju sv. Rešnjega Telesa in pri prireditvah

poje vedno naš zbor. Odseke imamo sledeče: 1. evharistični, 2. odsek urne molitve, 3. misijonski, 4. tiskovni, 5. Marijin odsek za pridobivanje novink, 6. dobrodelni. Delujejo vsi prav pridno. Na »Bogoljuba« so naročene 103 članice. Tiskovni odsek je med letom vedno razpečaval dobre knjige. Meseca junija smo imele duhovne vaje, katere je vodil č. g. dr. Snoj. Imele smo 1 zabavno prireditev, 1 poslovnilno prireditev bivšemu g. voditelju, ki je odšel na župnijo Kopanj za župnika, in 2 navadne prireditve oziroma igri; imele smo tudi dvakrat skioptično predavanje. Med letom je odšlo v samostan 5 članic. Poročili pa sta se 2. — Dva meseca pred sprejemom, katerega smo imele na glavni naš praznik 8. decembra, se je začel pouk za novinke, ki je bil vsako nedeljo. Sprejetih je bilo 8. decembra 9 članic in 6 kandidatij.

Smartno pri Slovenjgradcu. Naša dekliska družba je imela v tem letu precej lepega veselja. Veliko veselje je zavladovalo med Marijino družbo ob času misijonske pobožnosti, katera je bila 3. do 6. januarja. Dne 2. svečana je bilo sprejetih 25 deklet. Sedaj šteje naša družba 116 članic. Sestanke imamo vsak mesec. Pri sestankih nastopajo dekleta z govori in deklamacijami. Dobile smo 50 naročnikov za »Bogoljuba«, 75 za »Glasnik«, 15 za »Naš dom«, 40 »Slovenskih gospodarjev« in nekaj »Domoljubov«, nekateri so si pa sami naročili. Za uboge otroke, kateri si ne morejo kupiti ne katekizma, ne zgodb, smo nabrale krog 5000 K. Razprodale smo blizu 80 Misijonskih koledarjev. Ustanovljen imamo Marijin vrtec, ki šteje 125 članov, 40 dečkov in 85 deklic.

Dobova. Meseca februarja smo imele Marijine družbenice lepo slovesnost; obhajale smo duhovne vaje pod vodstvom domačega g. kaplana, sklepni govor pa so imeli g. župnik iz Brežic. Veliko veselje za celo faro pa bo, ko bodo sprejeti v kratem tudi fantje v Marijino družbo, katere dosedaj tu še ni bilo. To bodo samo pridni in vrli mladeniči.

Kostanjevica Naša Marijina družba, žal, zelo slabo napreduje, oziroma nazaduje. Prosim, drage sestre, vzemimo si za zgled druge družbe, kjer povsod napredujejo, in skle-

nimo tudi me, da v tem letu stojimo trdno pod Marijino zastavo in pridobimo vsa dobra dekleta za družbo. Ne pustimo, da bi nam zapala, ampak pogumno na delo! Oklenimo se z zaupanjem zastave in Nje, ki smo se ji posvetile!

Smihel pri Žužemberku. Tukajšnja Marijina družba, ki je že več let spala, je zopet oživela. Vzbudili so jo č. g. Alojzij Zupanc, ki so pred kratkim prišli v našo župnijo. Kar čudovito se je naša župnija preuredila in oživila v tako kratkem času. Med farani vlada velika radost in veselje. Med družbenicami so ustanovili odsek za vsakdanje sv. obhajilo. Sedaj ustanovljamo tudi izobraževalno društvo.

Cerkno. V novembru nas je zapustil č. g. voditelj A. Krapež, ki je vdihnil družbi duha pobožnosti po vojnih strahotah ter sploh tako spretno in vzorno vodil družbo, da ostane vsem v neizbrisnem spominu. Z žalostjo in veseljem biležimo odhod v samostan v Sarajevo najvzornejše članice Marije Sedej. Nena-domestna bo v družbi, a izbrala si je »najboljši del« in vemo, da nas ne bo pozabila. Glede odsekov je bil najpridnejši čašniški, ki je razpečal: 90 izvodov »Misijonskega koledarja«, 40 izvodov »Nova vera«, 20 izvodov »Pojte!«, 10 izvodov »Navodil za pravo pobožnost«, 70 naročnikov »Bogoljuba« v letu 1923, 20 izvodov »Katoliški misijoni«. Radi dobroti bi nas naš Gregorčič ne pohvalil, ki pravi: »Odpri srce, odpri roke!« V novem letu naj bo boljše!

Št. Jurij pod Kumom. Teden pred Adventom smo obhajali sv. misijon. Vodila sta ga gg. dr. Knavs in Šavelj. Udeležba je bila kljub velikemu snegu, ki je zapadel prejšnji teden, zelo dobra. Sad sv. misijona je bila ustanovitev »Apostolstva mož«; precej mož in starejših fantov se je vpisalo. Priglasilo se je tudi 24 deklet za Mar. družbo. — Ob sklepu misijona se je pa ustanovila mladeniška M. D. Kandidate so skozi 8 mesecev pripravljali g. župnik. Sicer mala četa, 16 fantov, je stopilo pod zastavo Marijino, toda pogum, fantje, ne strašite se, proč z malodušnostjo — po Mariji k Jezusu, ki je rekel apostolom: Ne bojte se, mala četa, jaz sem svet premagal!

Ali ste že naročili »Novo vero«? In koliko? Knjižica mora prodreti med množice ljudstva, da se izogne breznu, v katero nas tok časa tira — v materializem, to je odpad od Boga.

Po domovini.

Tržaški škof dr. Fogar je prišel v Trst 6. marca. Sprejem je bil dokaj veličasten. Umeščenje se je izvršilo prvo postno nedeljo. Pri slovesu v Gorici je rekel novi škof zbranim prijateljem: »Vsi smo sinovi Kristusovi,

Slovence! Le z ljubeznijo bomo dosegli, da bodo Slovenci vzljubili našo domovino.«

Korizmena poslanica krčkoga biskupa dr. Josipa Srebrniča za godinu 1924. — Ali razumete? Postni pastirski list bi mi rekli. Poslali so ga tudi »Bogoljubu«. Najprej

Dr. Alojzij Fogar, škof tržaški.

Slovinci in Italijani. Zaradi ljubezni do Slovencev in do nadškofa goriškega sem moral trpeti na svojem ugledu. Toda ljubil sem ga in ga branil — in zdaj imam zadoščenje. Dediščino izročam vam: Ljubite goreče svojega nadpastirja kakor sem ga ljubil jaz; ljubite

govori o verski mlačnosti naših časov, posebej še omenja da, je dokaz te mlačnosti to, da je tako malo duhovskega naraščaja. V zadnjih 20 letih je bilo posvečenih za škofijo 10 duhovnikov, v zadnjih desetih letih pa le eden (!). Nato toplo priporoča češčenje presv.

Srca, s čigar mogočno pomočjo naj se versko življenje požiwi.

Izgon slovenskih duhovnikov iz tržaško-koperske škofije. Koncem l. 1923. so bili izgnani z orožniki (karabinijeri) do meje in s silo odpeljani sledeči slovenski duhovniki, vsi službojuči v koperskem okraju Istre: č. g. gosp. Milko Šašelj, župnik-dekan v Klancu; č. g. Iv. Tiringar, župnik v Podgorju; č. g. Fr. Magdič, župnik v Tinjanu; č. g. Josip Košir, župnik na Rižani; č. g. Franc Žužek, župnik v Truškah; č. g. Jakob Čemažar, župnik v Šmarjah; č. g. kanonik Matej Škerbec, župnik-dekan v Kerkavcih. Večina njih je sprejeta v lavantinsko škofijo, le č. g. Ivan Tiringar in č. g. kanonik Matej Škerbec sta stalno vpo-kojena od Jugoslavije in bivata prvi v Kranju, drugi pri svojem nečaku č. g. Matiju Škerbec, župniku v Trziču na Gorenjskem. — Čudno je, da je najhujše preganjanje slovenskih duhovnikov v koperskem okraju. — O markiz de Suni, sotoprefekt v Kopru, kako vestno izpolnjuješ od italijanske vojaške propagande slovesno izdano obljubo Slovincem tega okraja: »Italija, velika država svobode, vam da iste državljanske pravice... več kakor vam jih je dala Avstrija... vaša vera je spoštovana... vas bo ščitila z vsemi svojimi močmi...«

Smrtna kosa. Pri Sv. Ožboltu je umrl dne 3. marca župnik J. Hrovat, star 50 let. Pokojnik je služboval poprej v Metliki, Starem trgu ob Kolpi, v Trnovem na Notranjskem, v Senožečah, Cerkljah in v Sostrem. — Pri Sv. Martinu blizu Velenja je umrl 6. marca župnik Fr. Sal. Cizej. Za duhovnika je bil posvečen l. 1871. Pokojnik je bil priljubljen in spoštovan. R. i. p.!

Duhovniške spremembe v goriški nadškofiji. G. Sok Anton je postal župnik v Dol. Trebuši. G. Bregant Evgen gre iz Zapotoka na Gorenjpolje, Zapotok bo oskrboval iz Kodromacev (videmska nadškofija) gospod kurat Alojzij Sdraulić. — Duhovska misijonska zveza je priredila od 21. do 23. februarja misijonsko tridnevno v župni cerkvi sv. Ignacija v Gorici. Goriški voditelji Marijinih družb so se sestali 21. februarja k svoji letni skupščini; govorili so poleg drugega tudi o ženskih in mladeniških Marijinih družbah.

Sprememba. Prestavljen je v Dramlje g. Anton Medved, kaplan v Gornji Radgoni.

Starosta katoliških duhovnikov v Jugoslaviji, Matej Pišta, je umrl 15. februarja t. l. v Dubrovniku. Imel je 95 let. V duhovski službi je bil 71 let.

Krst mohamedanca. 18. februarja je bil v Hotedršici krščen vojak Wranglovec, ki služ-

buje pri finančni straži. Imenoval se je poprej Magomet Dinov. Rodom je Čerkez s Kavkaza. Pri krstu je dobil ime Ferdinand. Na krstni dan je hkrati prejel tudi prvo sv. obhajilo.

Goriška Mohorjeva družba. Ker so se pojavile pri naročanju knjig izyen Primorske razne težkoče, so čutili Primorci potrebo po lastni ustanovi, ki bi nadomeščala »Družbo sv. Mohorja na Prevaljah«. Lanske spomladi so gg. dekanı sklenili, da se mora na Goriškem književno podjetje, ki računa na duhovniško pomoč organizirati po načinu »Mohorjeve družbe«. 17. novembra 1923 je goriško nadškofijstvo potrdilo pravila »Goriške Mohorjeve družbe« in jih poslalo v Rim z namenom, da se družba povzdigne v bratovščino in dobi odpustke. »Goriška Mohorjeva družba« ima sedež v Gorici in je inkorporirana stolni cerkvi sv. Hilarja in Tacijana. Udnina znaša 5 lir in se plača naprej. Vpisovanje se letos zaključi najkasneje 31. marca. Bog daj novemu podjetju svoj blagoslov! Primorskim prijateljem družbo prav toplo priporočamo! Pisma se pošiljajo na naslov: »Mohorjeva družba« v Gorici, Riva Piazzutta št. 18, nabitralne pole in denar pa na g. inženirja Jos. Rustja v Gorici, Corso Verdi št. 37. V odboru so sledeči gg.: msgr. dr. Josip Ličan, predsednik; dekan Alojzij Novak, podpredsednik; dekan Venceslav Belè, odbornik; kurat Stan-ko Stanič, tajnik; inž. Josip Rustja, blagajnik.

V Lurd, Limpías, Padovo, Paray-le Monial i. dr. bo vozil poseben romarski vlak iz Osjeka mimo Ljubljane (16. maja opoldne), pozneje pa 5. avgusta (odhod iz Osjeka dan preje). Potovanje bo trajalo 20 dni in stalo za osebo do Lurda okrog 6000 Din, do Limpiasa okrog 7000 Din za osebo tja in nazaj. V tem je všteta vožnja z brzovlakom od Rakeka in nazaj do Špilja, prenočišče v hotelih 2. razreda, jed in pijača. Duhovni voditelj je kapucin o. Bonaventura Savec v Osjeku. Kdor se želi udeležiti, naj piše temu gospodu, ki je Slovenec. Ta naslov zadostuje.

Ne zmodre se! Ljudem, ki so odtujeni verskemu življenju, je vse, kar se zgodi izrednega, zgolj slučaj. Tudi v strašni šibi svetovne vojske ne marajo videti kaznujoče roke božje. Nič jih ne zmodri. Danes zopet vse drvi samo za uživanjem in zabavo. Kako so vam polna zabavišča v Ljubljani, kako nabasana gledališča! Kako vam drvi mladi svet v kina, ki jih je kar preveč! In plesišča z nesramnimi plesi, in razuzdana noša brezvestnega ženstva po mestnih plesiščih — o tem ni, da bi govorili! Ko bi ne bilo dobrih med bogopozabnimi razuzdanci in razuzdankami, bi nas Bog gotovo še bolj tepel. Pa kaj po-

мага tožiti, ko tega listi, ki jih grajamo, ne citajo! Druga ne morem storiti, kakor moliti za zaslepljene, da bi spregledali. Sami pa bodimo vselej in povsod zgled skromnosti in poštenosti v obleki in vedenju. Državni policijski oblasti, ki ima edina moč, da posega v razne brloge in pohujševalnice, pa bi priporočili, naj stori vse, kar je v njeni moči, da se zatre javno pohujševanje in kolikor možno zavaruje vsaj mladina!

Po svetu.

Sveto leto 1925. Dne 29. maja, na vnebohod, bodo papež Pij XI. razglasili sv. leto. Že danes je posebna komisija na delu, da uredi vse potrebno za dohod tujcev in za prenočišča. Ob zadnjem svetem letu, ki je bil razglašen l. 1900., je bilo došlo v Rim nad 1 milijon tujcev.

Mednarodni svetovni kongres v proslavo sv. Rešnjega Telesa bo letos od 22. do 27. julija v glavnem mestu Amsterdamu na Holandskem. Spored: V sredo, 22. julija, bo slovesen sprejem kardinala-namestnika svetega očeta; zvečer slovesna otvoritev. V četrtek in petek bodo slavnostna zborovanja. V soboto skupno sv. obhajilo mladine na Stadionu. V nedeljo pontifikalna maša papeževga odposlanca in evharistična procesija. Zvečer sijajna razsvetljava pristanišča. — Iz Združenih držav Sev. Amerike bo pripeljal na kongres Dougherty, nadškof iz Chicago, tisoč Američanov na posebnem parniku.

Slovesnost posvečenja nove stolne cerkve v Lincu bo presežala — kakor kažejo priprave — vse dosedanje podobne svečanosti. Doslej je priglašanih že 66 škofov in opatov. Iz Rima bo prišel sikstinski zbor, iz Amerike so napovedani gostje, vršile se bodo slavne marijanske predstave.

Pozor! Razstava za bosenski misijon. O priliki marijanskega kongresa 7. in 8. septembra bo priredil Bosenski odbor razstavo vseh darov za bosenski misijon. Premislite, ali bi ne mogli tudi Vi kaj prispevati k tej razstavi. Poiščite povsod doma obrabljeno cerkveno obleko in druge cerkvene predmete (svetilnice, svečnike, kelihe, vrčke, krožnike, kadilnice itd.) in pošljite jih v Ljubljano Bosenskem odboru (Josefinum). Če pa pošljete nove reči, morda celo z lastno roko izdelane (čipke, prtiče, koretlje itd.), jih bomo pa seveda ravno tako in še bolj veselili. Prosimo!

Za veliki zvon v Sarajevem so darovali (do 2. marca): Gdč. Klemenc 24 Din; Neimenovan

8 Din; Ivan Kralič 10 Din; Neimenovan 25 Din; Anton Moder, St. Vid, 40 Din; Neimenovan 60 Din; Jožef Primožič 10 Din; gdč. Lenica Černe 30 Din; Marjeta Mozetič, Dol pri Ljubljani, 25 Din; Neimenovan 8-50 Din; Josip Mozetič, zidarSKI mojster, 50 Din; Ignacij Žargi, trgovec, 100 Din; Neimenovan 5 Din; Henrik Povše, župnik, Čatež pod Zaplalom, 100 Din; župnija Stara Loka 300 Din; Neimenovana gospa iz Mekinj 50 Din; gospa Humek 30 Din; J. Snoj 20 Din; Hranilnica v Višnji gori 10 Din; Posojilnica v Kranjski gori 20 Din; Hranilnica in posojilnica na Bledu 25 Din; Hranilnica in posojilnica Dragatuš 10 Din; Zupanstvo občine Luče ob Savinji 30 Din; Zupanstvo občine Dednidol pri Višnji gori 45 Din; Mihael Skuhala, Iljaševci, Štajersko, 10 Din; Gospodarsko društvo, Vrhnika, 20 Din; Sitarska in žinarska zadruga 6 Din; Občinski urad Mirna 20 Din; Župni urad sv. Helena, Dol pri Ljubljani, 100 Din; I. delavsko konsumno društvo 25 Din; Alojz Jureš, Boreci, Štajersko, 25 Din; Hranilnica in posojilnica v Kroci 15 Din; Občinski urad Podčetrtek 30 Din; Občinski urad Mekinje pri Kamniku 50 Din; Občinski urad Hotedršica 20 Din; župnik Jože Čede, Studenci, 5 Din; Ljudska posojilnica v Celju 200 Din; Jan. Brenc, župnik v Preski, 20 Din; Hranilnica in posojilnica pri Veliki Nedelji 10 Din; Zbirka županstva Črnuče 200 Din; Ivan Černoča, trgovec, Videm-Zdole, 10 Din; Kmetijsko gospodarsko društvo, Dol. Logatec, 25 Din; Hranilnica in posojilnica v Lešah 25 Din; Zupanstvo Radeče 10 Din; Zupanstvo Sv. Jurij pod Kumom 50 Din; Jože Burgar, Hraše pri Smledniku, 25 Din; Občina Planinska vas 10 Din; Janko Jovan 10 Din; Posojilnica v Svetinjah 10 Din; Posojilnica v Hočah 25 Din; Posojilnica v Zg. Tuhinju 90 Din; Zupanstvo občine Sv. Gregor 100 Din; g. Angela Češnovar, Ljubljana, 100 Din; Nova založba v Ljubljani 100 Din.

Prosimo nadaljnih darov — sicer ne bo pel naš zvon! Posnemajte župnijo Stara Loka! Ravno napravlja sama nove bronaste zvonove, pa se je tako obnesla. Istotako lepo se je izkazalo županstvo male občine Črnuče. Ko bi vsi tako, bi res pel v Sarajevem v čast Jezusovemu Srcu naš zvon.

Getzemani in Golgota. Šola ponižnosti in pokorščine in ljubezni do smrti. Ta znani molitvenik se odlikuje z globokimi, v srce segajočimi premišljevanji o Kristusovem trpljenju ter je posebno primeren za postni čas. V teh premišljevanjih bomo našli največ tolažbe, posebno kadar čutimo nad seboj težave in bridkosti življenja. Kako priljubljen je ta molitvenik, priča to, da je izšel že v 8. natisu. Četudi je molitvenik izredno obširen, ima v tej izdaji vendar zelo priročno žepno obliko. Premišljevanjem je dodan tudi popoln molitvenik. Cena 30 Din, s poštnino vred 32 Din; za lepo vezan molitvenik je zelo nizka. Naroča se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Naš znanec g. pisatelj Pavel Perko je izdal ravnokar v posebni knjigi zbirko svojih najboljših povesti, ki so vse vzete naravnost iz življenja, zlasti iz deklškega. Knjiga ima naslov »Z naših gorâ«, šteje 200 strani in ima sliko pisateljevo. Naroča se v tiskarni

Anton Slatnar v Kamniku. Izvod stane z poštnino vred 26 Din. Knjigo priporočamo zlasti vam, fantje in dekleta, da se pogledate v ogledalu. Pisatelj pravi v uvodu, da to ogledalo kaže več vrlin ko napak in da je to vaša čast.

Odpustki

za mesec april 1924.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Benedikt Fil. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in prejmejo svete zakramente; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj; d) istim kakor 23. dan.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Julijana. P. o.: a) pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja; b) istim kakor 3. dan.

6. Nedelja, prva v mesecu in tiha. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. žalostne Matere božje s črnim škapulirjem.

11. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem; d) udom br. sv. Družine; e) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi.

13. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan velikega tedna.

16. Sreda. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so postavno zadržani.

17. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej »Opombo« k 20. aprilu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. Zakrament; spoved in sv. obhajilo danes a) pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; spoved in obh. danes ali na velikonočno nedeljo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine.

18. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne žalostni M. b. vsaj pol ure dela družčino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. isti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k obh. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. V zadobljenje odp. zadostuje obh. prejšnjega dne.

20. Nedelja. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej spodaj opombo; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapularske br. karmelske Matere b. v bratovski ali farni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine. — Tretjerednikom v. o.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obišejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčena-marij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; i) udje br. za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navadenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave štacijske cerkve v Rimu.

23. Sreda. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Četrtek. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Ponedeljek. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 13. dan.

30. Sreda. Bl. Benedikt. P. o. istim kakor 23. dan.